

ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ 22 ΦΕΒΡ. 3-17 1972

1076

LOUKOPOULOS

THE HELLENIC AMERICAN UNION 22 MASSALIAS ST. FEBR. 3-17 1972

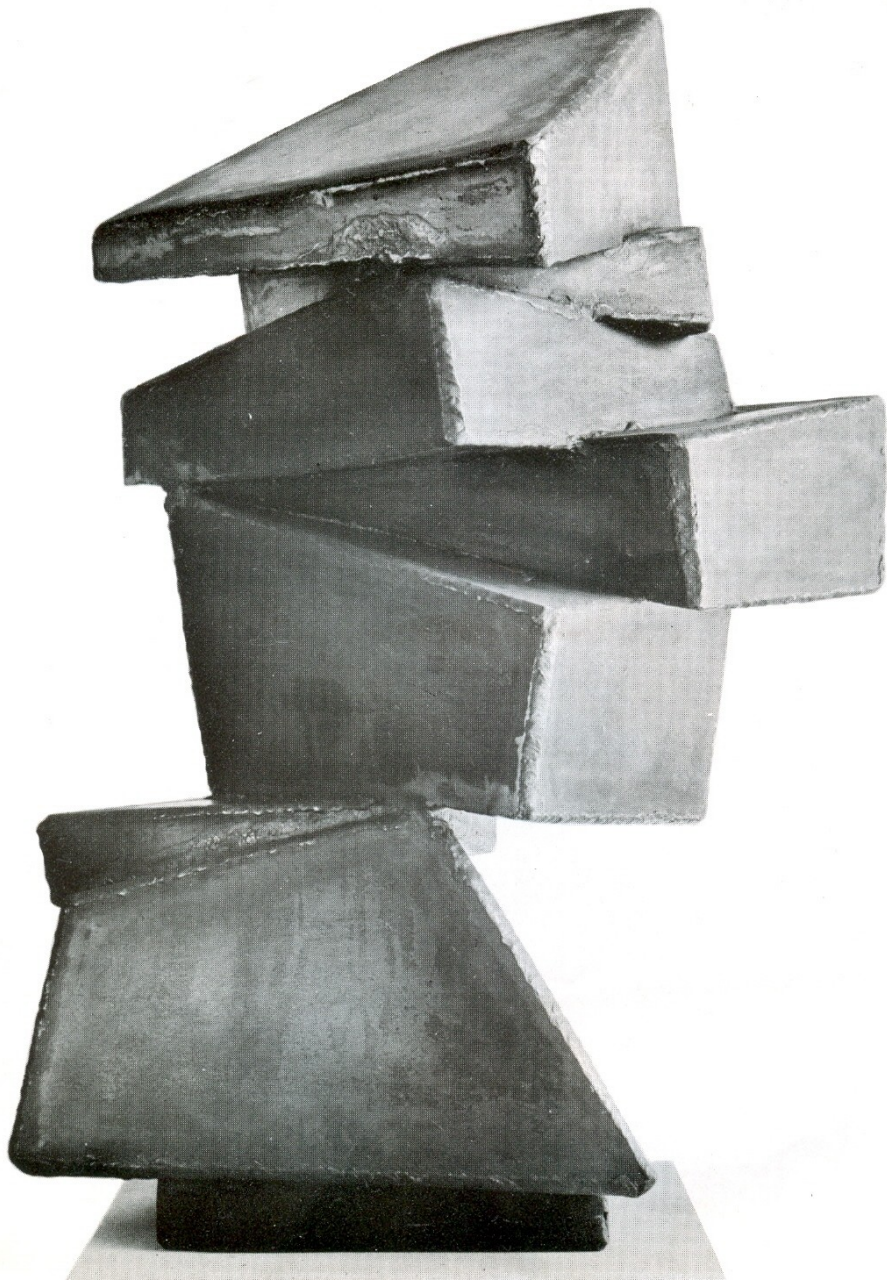

**ΚΛΕΑΡΧΟΣ
ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ
32 ΓΛΥΠΤΑ**

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ 22 ΦΕΒΡ. 3-17 1972

**ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΧΩΡΟΥ: ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΣΟΥΖΑΝΑ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ
ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΙΧΑΛΗΣ ΑΔΑΜΗΣ**

Ἐκείνη τὴν ἑποχὴν, ἀπὸ τοῦ 1966, τελευταία χρονιά πὺ ἐξέθεσε ὁ Λουκόπουλος, ἡ σιγανὴ ἀλλὰ σίγουρη ὠρίμανση τῆς τέχνης του τραβοῦσε μυστικὰ τὸ δρόμο της. Ἐργαζομένη τότε πὺς κάθε ἔργο του «μαρτυρεῖ μίαν ἄνοδο πάνω σὲ ὅσα προηγοῦνται. Δὲν ἀρνεῖται ὅμως τὰ προηγούμενα. Θεμελιώνει καὶ χτίζει κάθε νέο ἔργο του πάνω σ' αὐτά.» Θὰ μπορούσα νὰ πῶ τὰ ἴδια σήμερα, μὲ κάποια ἰκανοποίηση, ἀφοῦ τὰ γλυπτά πὺ ἐκθέτει τώρα, μετὰ ἀπὸ 5 χρόνια ἡθελημένης ἀπουσίας, ἐπιβεβαιώνουν τὴν κρίση ἐκείνη.

Ὅμως μαρτυροῦν καὶ κάτι ἄλλο, πέρ' ἀπὸ τὴν στερεότητα καὶ τὴν σοφία τῆς δομῆς τους : πὺς ὁ Λουκόπουλος ἐξουσιάζει πιά ἀπόλυτα τὸ δυσήλατο ὑλικό του, ὅπως δείχνουν οἱ «νεκρὲς φύσεις» ἀπὸ σίδηρο, καὶ παραλληλεπίπεδα ἢ κύβοι μὲ κοφτερὰ ἄκμεις, πὺ ἀπὸ τὶς πλευρὰς τους προβάλλουν σὰν ἀπὸ παράθυρα, φόρμες ἀπαλὲς σὰ φύλλα καὶ ἄνθη πὺ λὲς πὺς ἀγγίζοντάς τα θὰ ὑποχωρήσουν· καὶ πὺς ὀδεύοντας μέσα στὴν ἀφαίρεση, ἔχει κατορθώσει νὰ λειτουργοῦν τὰ βασικὰ γεωμετρικὰ στερεὰ σὰ μουσικὰ σημεῖα, πὺ ὁ θεατὴς μπορεῖ νὰ τὰ συνθέσει ὅπως τοῦ ἀρέσει, γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἁρμονία τῶν ὄγκων πὺ τοῦ πηγαίνει.

Ἀσκητικὰ, καὶ ρωμαλέα σὰν προσωκρατικοὶ στοχασμοί, νὰ θέλουν ἄραγε νὰ μᾶς ποῦνε πὺς πέρ' ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἡ οὐσία τοῦ ἀνθρώπου ἐκφράζεται μὲσ' ἀπὸ τὴν γεωμετρία καὶ τὴν μουσικὴ; Καταφυγὴ ἀναχωρητῆ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, ἢ παραδοχὴ τοῦ κόσμου καὶ προτάσεις γιὰ τὴν ἀναζήτηση τῶν ἁρμονιῶν του;

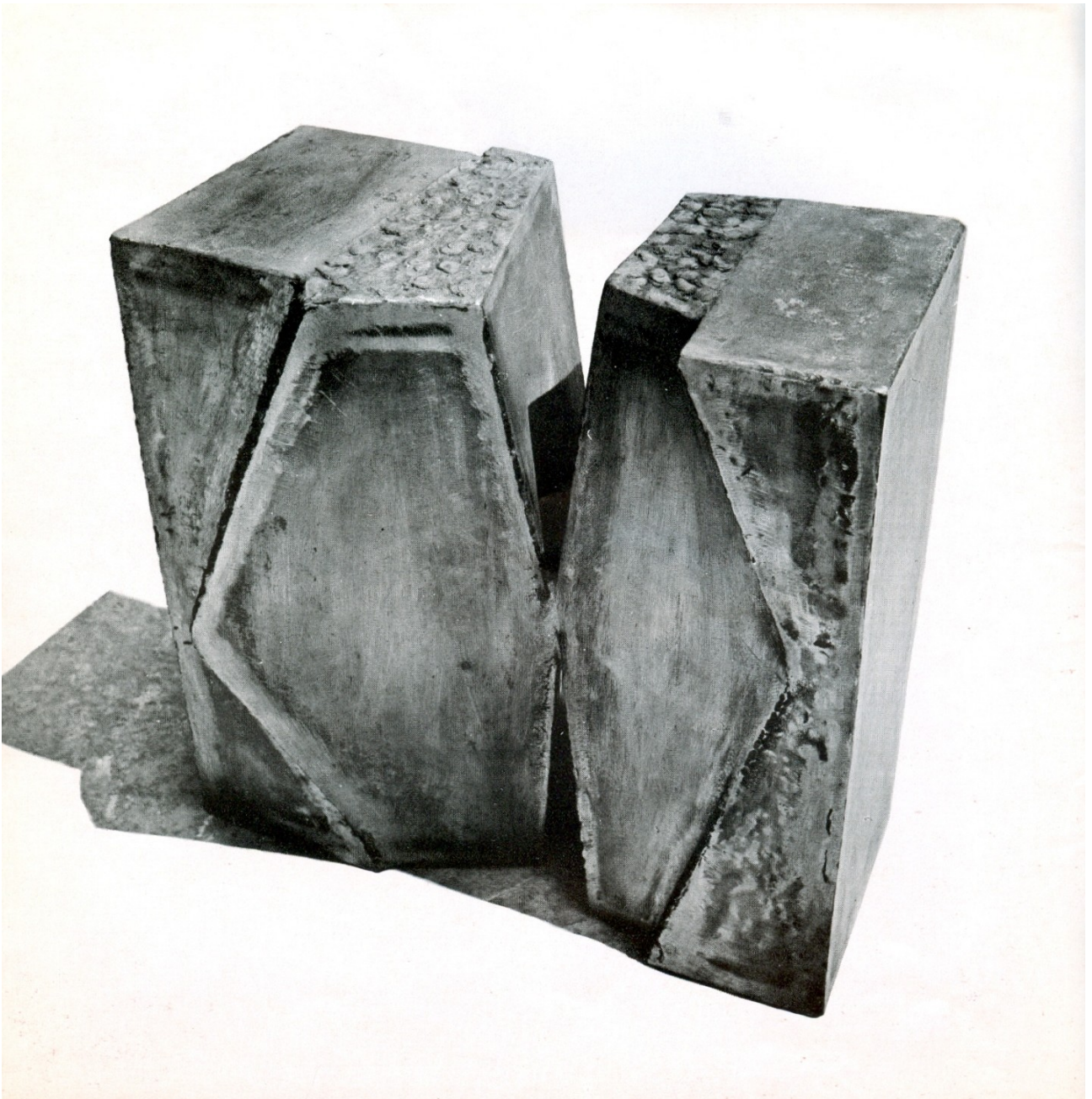
A. Γ. ΞΥΔΗΣ

Since 1966, the last year that Loukopoulos exhibited, the slow and steady ripening of his art has been continuing in secret. I wrote then that «each of his works rises higher than its predecessors. He does not, however, deny the earlier ones; on the contrary each new work is founded and built on the earlier ones.» I could say the same today with some satisfaction, since the sculptures he shows today after five years of deliberate absence confirm that judgment.

But his new works also show something beyond the solidity and wisdom of their structure Loukopoulos now completely dominates his unyielding material as his iron «still lives» show — parallelepipeds or cubes with sharp corners from whose sides, as from windows, appear pliant forms like leaves and flowers which seem as though they should yield to the touch. In his progress into abstraction, he has made his basic geometrical solids function like musical notation which the spectator can compose as he wishes in order to find the harmony of volumes which suits him.

Ascetic, and robust, like pre-socratic meditations, are they signifying to us that, beyond the incidents of the everyday, the essence of man is expressed through geometry and music? The refuge of an anchorite far from the world or acceptance of the world with proposals for seeking out its harmonies?

A. G. XYDIS

Ἡ δουλειά πού παρουσιάζω, εἶναι κυρίως τῆς τελευταίας πεν-
ταετίας. Ἡ ἐπιλογή τῶν ἔργων, ἀπό ἕναν μεγαλύτερο ἀριθμό, ἔγινε
μέ τρόπο πού νά ὑποδεικνύη τήν ὀργανική τους ἐξέλιξη καί γι' αὐ-
τό ἀναγκάστηκε νά συμπεριλάβω ἐλάχιστα βασικά κομμάτια τοῦ 1966,
πού δέν ἔχουν, ἄλλως τε, ἐκτεθεῖ στήν Ἑλλάδα. Θά μπορεῖ κανέ-
νας, ἔτσι, νά παρακολουθήσῃ, ἐφ' ὅσον τό ζητήσῃ, τά πνευματικά μου
ἐνδιαφέροντα καί τή μέθοδο πού ἀκολουθήσα στή μορφολογική τους
διαδικασία. Θεώρησα περιττό νά μεταχειριστώ τίτλους πού πιστεῶ
παρακλύουν τήν ἀμεσότητα ἐπαφῆς. Ἡ ἀρίθμηση ὑποδεικνύει, κατὰ
κάποιο τρόπο, μιὰ χρονολόγηση.

Βασικό ἐρέθισμα στή δουλειά μου στάθηκε ἡ διερεύνηση, μέ
καθαρά πλαστικά μέσα, τῆς ἐννοίας τοῦ χώρου καί ἡ ἀναζήτηση γιά
καινούριες πιθανότητες συναρτήσεων. Δέν εἶναι ἡ ἐννοια τοῦ
" ὠραίου " καθ' ἑαυτῆ, μά, περισσότερο, ἡ ἀπόρρα, τά ἐρωτήματα
πάνω στό φαινόμενο τοῦ γίγνεσθαι πού διεγείρουν τόν ἐσωτερικό
μου μηχανισμό. Μέ τά πιό λιτά μέσα, θεληματικά, ἀναζητῶ μιάν
ἀναφορά σέ βασικές καί συνοπτικές ἐννοιες γιά νά θεμελιώσω τόν
ἐσωτερικό μου κόσμο.

Σ' αὐτόν τόν ἀγῶνα " νά ξανᾶβρω ὅτι ἐχάθη καί βρέθη καί
χάθη ξανά καί ξανά", ὅπως λέει ὁ ποιητής καί πού δέν ἔχει, ἴσως,
ἄλλη δικαίωση παρά "μονάχα τήν προσπάθεια" θέλησα νά δοκιμάσω τίς
προσωπικές μου δυνατότητες.

Ἡ διαμόρφωση τοῦ χώρου τῆς αἴθουσας στάθηκε ἀντικείμενο
ἰδιαιτέρας μελέτης. Οἱ συνεργάτες μου Σουζάνα καί Δημήτρης
Ἀντωνακάκης, ἀρχιτέκτονες, ξεκινώντας ἀπό τό δεδομένο τῆς αἴθου-
σας καί τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γλυπτῶν ὀργάνωσαν τά ἔργα σέ μικρότερα
σύνολα, ἀνάλογα μέ τό μέγεθος καί τά εἰδικά τους χαρακτηριστικά.
Τά τοποθέτησαν πυκνότερα ἢ ἀραιότερα καί ἱεράρχησαν τά κενά γιά
νά ἀναδείξουν τά ἔργα. Οἱ διαστάσεις τῶν βάσεων ἔγιναν σ' ἕναν
κᾶναβο ἀναλογιῶν ὥστε νά μποροῦν νά συνδυαστοῦν καί **μεταξύ** τους
καί μέ τά ἔργα.

Ἡ μουσική τοῦ Μιχάλη Ἀδάμη (τίτλος Γλυπτά 1972) ἔχει γιά
πρῶτη ὕλη τῆς μιᾶς μαγνητοφωνημένη συλλογῆ ἤχων ἀπό τά ἴδια τά
ἔργα μου, μέσα στό ἐργαστήρι. Γιά τήν τελική της μορφή χρειάστηκε
πολύ δημιουργική προσπάθεια. Σκοπός της εἶναι νά δημιουργήσῃ
ἠχητικά ἰσοδύναμα, ὑποδεικνύοντας τή βαθύτερη συγγένεια πού ἔχουν
αὐτές οἱ τέχνες.

Πιστεῶ, ἔτσι, ὅτι δοκιμάζοντας νά βροῦμε τά σημεῖα τομῆς
γλυπτικῆς-ἀρχιτεκτονικῆς-μουσικῆς, προσφέρουμε σέ διάλογο ἕνα θέ-
μα μέ καινούριες δυνατότητες.

Κλέαρχος Λουκόπουλος

Φεβρουάριος 1972

